

Supliment
de **OPOZIȚIA** revistei
«Luceafărul»

11 apare
bilunar
8 pag. — 5 lei
anul II / 1991

În acest număr
semnează din
partea C. C. al
P. C. R.:

TUDOR OCTAVIAN
TUDOR VASILIU
DAN C.
MIHĂILESCU
ALEC MACRI
FLORIN TOMA

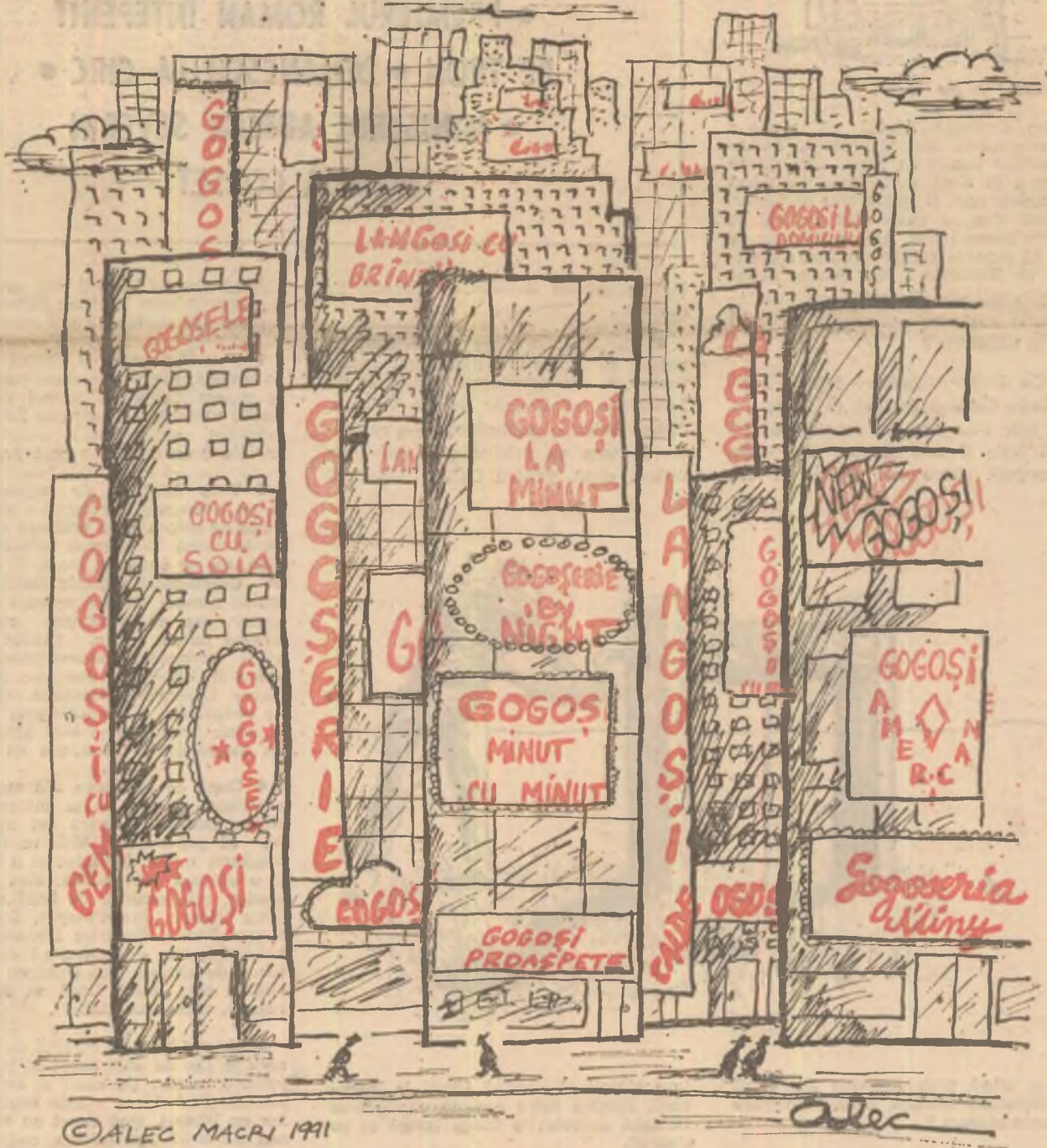
CONGRESUL AL XV-LEA AL P. C. R.

ROTAȚIA CA REVOLUȚIE

Impresia pe care o face, uneori mai îndepărtat, spectacolul zilelor noastre politice (parlament, presă, stradă), e că nimeni n-are loc de sine înșiși sau, cu vorbele de haz ale unui prozator, 'fiecăre tinde să-și dea cu stingu' în dreptu'. Un parlamentar de frunte sare ca ars în clipa cînd i se pare că în cutare gazetă a fost calomniat și cere de urgență o lege a presei dar face milc, vreme de luni, în fața calomniilor la care sînt supuși alții. Un purtător de cuvînt al guvernului se chinuie pînă la transpirație cu gramatica limbii române, compromițînd guvernul însuși, dar nimeni din cei în drept nu-l trimite la plimbare, fie și în sus, după vechile obiceiuri. Un comunist de odinioară, plin de aplomb la vremea respectivă, intru idealizarea celei mai umane dintre orînduirii și a supremului său înainte-mergător, spumegă acum în registrul reformist de-ți vine să crezi că a parcurs un interval de revelație dintre cele care schimbă fundamental firea omului, pe cînd, în realitate, respectivul nu face decît să-și exercite vocația adevărată, aceea de cameleon. Un inversunat al opoziției, tocmai cînd era gata să fie crezut ca persoană cu moralitate de diamant, primește un oscior în partea Puterii și devine subit rezonabil și moale. O întreagă instituție, am numit Academia Română, compromisă iremediabil în anii comunismului, face demersuri să se purifice, nu autodizolvîndu-se cum ar fi fost normal, ci primind în rîndurile ei membri postmortem dintre cei cîndva marginalizați de comunisti, dar conservîndu-l în fotolii acum remunerate pe toți mediocrii fără operă și pe toți servilii ceaușismului, ba mai și preînde dreptul de a stăpîni asupra bibliotecilor române din străinătate, anulînd din fașă orice posibilitate de propagandă culturală, mai ales acum necesară ca aerul, spre a adăuga, în schimb, încă două-trei hanuri cu specific autohton, pe harta Europei. Guvernul, la rîndu-i declară ferm că vrea reformă, democrație, economie de piață — are și competența de a face ceea ce vrea — dar lasă chiar el porți deschise corupției, imobilismului și neprieceperii specifice comuniste. La nouă luni după alegeri parlamentul român n-a prea născut nimic în afara unei legi — precum cea funciară — impregnată de poncife comuniste. Și nici nu avea cum să fie altfel, cînd șefii celor două camere sînt nu neocomunisti, cum își fac unii iluzii, ci comunisti sadea, din categoria celor care nu au nici o șansă de a deveni altceva. E singura lor consecvență, din păcate lasă, nerecunoscută și neasumată. Să nu ne mirăm însă, și să nu disperăm. La ceva toată această țevatură contrariană și autoinstructivă tot e bună. Grație ei, grație fenomenului împiedicării piciorului drept în piciorul stîng, am desoperit ceva important, și anume că, în comunism rotația cadrelor a început de la virf și cu virful se cheamă că a avut loc o revoluție.

LAURENȚIU ULICI

Memoriul unui
homosexual de
ocazie către
Procurorul
Republicii
pag. a 6-a

©ALEC MACRI 1991

Tezele CONGRESULUI al XV-lea
• Tăierea moțului
la fesenști • Horoscop
LUCIFER 1991 • Adrian
Severin poartă corset?

● In luna cadourilor președintele Ion Iliescu a dăruit unui azil de bătrâni un televizor color. Am înțeles: voind să-și asigure viitorul, președintele speră ca viitoarea revoluție să o vadă în direct, pe viu, în culori.

● „Regele cîntecului românesc” Ion Dolănescu (cum îi place să se autointituleze) a apărut de curînd și la circ. Nu-i nici o noutate: după cum se prezintă pe scenă, pentru noi se afla de mult acolo.

● Înainte de a pleca — alături de o delegație parlamentară — în Israel, Ștefan Cazimir, cu umorul său medite-

ranean, deplîngea faptul că vizita a fost devansată, fiindcă prezența parlamentarilor noștri în jurul zilei de 15 ianuarie în Golf, ar fi avut un efect pacificator cert. E foarte bine că Ștefan Cazimir și-a lui ceată sînt hotărîți să rezolve pacea lumii, dar pe cînd au de gînd să rezolve măcar problema becurilor în România? Nu cumva astfel de declarații vin din motivul că parlamentarilor noștri se orientează tot mai greu în întuneric?

● Cu dezinvoltura ce-l caracterizează, Radu Ciocdea declară că la poarta casei sale s-ar afla doi polițiști, care-i apără soția și fata să nu-i fie violatate de unguri. Oare așa să fie!? Nu

autentic, Ion Lăncrănjan îl așteaptă să iasă de la o toaletă publică. Deh, fiecare cu mediul său simpatetic!

● Se dolofănește, se dolofănește! exclamă negustorii din piața Mătache Măcelaru cînd îl zăresc prin fața ochi-

urmărindu-i reacțiile artistice și cultura etalată cu grație, te-ai putea duce cu gîndul la un scamator, privindu-l cum se ospătează în fața colegilor săi, fără să-i invite și pe ei măcar la o șampanie, crezi că manierele elegante au intrat într-o altă zodie, dar nu-i

● E la mare modă limbajul păsăresc în emisiunile sportive: firesc cînd la pupitru sînt Graur și Pelican.

● Așezat în jilțul său, din vila ce-i poartă numele, Adrian Păunescu: slăbește lumea slăbește, dar pe mine nu mă mai slăbește nimeni din atenție!

● Cine crede că Emanuel Valeriu a fost suspendat din funcție se înșală: ne părăsește ea, televiziunea, dar E.V. niciodată. Cu el sau fără el, spiritul valerian aburește și ochelarii crainicei Gabriela Neagu, lipiți de la o vreme de microfon ca Tudor Postelnicu de dinastia Ceaușștilor.

● În strada Apolodor, în preajma blocului scriitorilor trăiește cățelușa Rexona. Voind să-i întrețină condiția de mamă eroină, locatarii îi dăruiesc periodic cite o farfurie, obiect ce dispăre ca în scamatoriile lui Josefoni. Întrebăm guvernul: cine coboară în patru labe și subtilizează farfuria Rexonei cînd magazinele noastre sînt pline de astfel de obiecte?

● Conducerea de partid și de stat susține că mișcările revendicative din ultima vreme încearcă o destabilizare a țării. Adevărul este puțin diferit: se încearcă, dar rapt, nu o destabilizare, ci o destabilizare.

● Tot mai multe formațiuni politice, organizații sindicale, personalități independente și participanți la acțiuni de protest cer demisia președintelui țării și a guvernului. Dar situația pe piața demisiilor este identică cu cea a economiei întregi: cererea depășește cu mult oferta.

● Formațiunile de opoziție cer alecătirea unui guvern de largă respirație națională. Unul dintre argumente este acela că actualului guvern îi lipsește unul dintre componentele esențiale ale respirației, și anume inspirația.

● După o perioadă în care prețurile au crescut vertiginos, iată că liberalizarea prețurilor începe să dea roade: prețurile au început să coboare. Și anume, ele au început să coboare cit mai adine în buzunarele noastre.

● Problema vidului de putere existent în decembrie trecut s-a rezolvat cu vîr și îndesat. Acesta este principala eusur al puterii la români: ori lipsește, ori prisosește.

● În timpul mitingului de la Timișoara din 16 decembrie, s-a scandat lozincă: „Iliescu Judecat / Chiar aicea, în Banat.” La azul ei, domnul Constantin Ticu Dumitrescu, de la tribuna, a întrebat: „Ce facem, oameni buni, că și bucurăstii vor să-l judece?” Iată că încă una din prevederile guvernului s-a adevărit: se dezvoltă sistemul concurențial.

● Indignat de pretențiile demonstrațiilor de la Timișoara și de cele ale Alianței Civice, domnul senator Radu Ciocdea a întrebat de ce se cere doar demisia unor țepți nomenclaturisti cum ar fi Alexandru Birlădeanu și Dan Marțian, și nu se cere, în schimb, și demisia altora, cum ar fi Kiraly Karoly și Domokos Geza. Comunicăm pe această cale domnului Radu Ciocdea că acceptăm țirgul.

● În timpul ședinței solenne a Parlamentului din 17 decembrie mulți deputați F.S.N. s-au întrecut în a-și exprima aderența județelor de baștină la programul guvernamental. Faptul că susținătorii guvernului dețin un stoc atât de mare de adeviz pentru tot soiul de aderențe, dovedește o dată în plus că Frontul Salvării Naționale folosește după bunul său plac fondurile fostului Partid Comunist.

● Alți parlamentari, aparținînd aceluiași partid, au luat în deridere pe poetul Ioan Alexandru care, la mitingul de la Timișoara, a afirmat, în sens metaforic, „Hristos a înviat”. Într-adevăr poezia Imnelor a greșit: cineva a reinviat dar, din păcate, nu Hristos este acela.

● Pare că guvernul și-a găsit un simpatizant nebănuit: Tôkes Laszló. „Reforma este o binefacere pentru români”, ar fi declarat pastorul reformar.

● Într-un interviu televizat, din ziua de 16 decembrie, domnul prim-ministru Petre Roman a declarat răs-picat: „Nu mă cîntesc din loc!” Respectăm decizia domnului prim-ministru. Se cuvine, un semn de rămas bun din partea societății românești care e decisă, totuși, să meargă mai departe.

● ILIESCU LA AZIL ● OPOZIȚIA LA FEL ● DILEMA LUI DULEA ● SENATUL LA TURAȚIA MAXIMĂ ● O TELEVIZIUNE PENTRU DOI: EMANOIL VALERIU ȘI GABRIELA NEAGU ● ACȚIUNI DEȘTABILIZATOARE ● UNDE VA FI JUDECAT PREȘEDINTELE ILIESCU? ● PREMIERUL ROMAN ÎNȚEPENIT PE TRON ● DOLĂNESCU LA CIRC ● ● MINISTRUL ADRIAN SEVERIN POARTĂ CORSET

kor pe Adrian Severin. Vitrinele în schimb...

● Obținînd cu mare greutate azilul politic în Albania, după mai multe tentative de sinucidere, dejucate de fostul său colaborator Șerban Velescu, Mihai Dulea — culturnicul — a renunțat la țara cu pricina și-a optat, în ultima clipă, pentru Cuba. Prietenii

nimeni din cei bănuți mai sus, ci este cuceritorul Ioan Luchian Mihalea, care nu mai are nevoie de alte recomandări.

● Folosit pe post de cîmpoi de către parlament, Gheorghe Dumitrescu scoate sunete chiar și atunci cînd nu-l umflă nimeni. Ar putea la fel de bine substitui un țambal: coardele sale (vocele?) au oricum o notă prea joasă.

● Vreo douăzeci de vagoane nou-nouțe, consumînd probabil o mare cantitate de alcool, s-au prăbușit cu vreun an în urmă în dreptul satului Piatra albă, de pe linia ce leagă Tr.-Severin de Combinatul Chimic Halinga. De atunci nimeni nu le-a acordat un prim ajutor, așa că garnitura respectivă boalește ca un orfan, fiindcă nimeni nu-și revendică paternitatea. Poate apare K.G.B.-ul să descurece itele, deoarece Căile Ferate Române, preocupate de stabilirea și împuținarea tirajelor la unele reviste nu-s încă apte să dea un diagnostic incidentului cu pricina.

● După ce conducea din străinătate o editură de stat și se întrecea în a edita „Omagii” pentru cel mai iubit fiu al poporului, Valeriu Ripeanu-Văgăună nu se dă bătut și a înființat și o editură particulară. Sînt invitați, așadar, colaboratorii de bază ai săi — Dinu Săraru, Ion Potopin, Ion Brad, Eugen Barbu, Francisc Păcurariu, Mihai Ungheanu — pentru a-i da o mîină (fie și de ajutor), căci cîntăreții sînt iarăși la preț acum. Dacă nu cu ode și omagii, măcar cu imnuri.

● Ne-am bucurat cu toții de darurile care se fac de unii lideri ai partidelor politice caselor de copii și azilelor de bătrîni. Dar de ce aceste împărțeli se fac cu lăutari, mai exact cu televiziunea alături? Am înțeles, cadourile se oferă în cea mai mare discreție... electorală. Curat-murdară politică de transparentă!

● Devenit faimos printr-un articol publicat de Gheorghe Țigănele în cotidianul „România liberă”, Florian Pupuză, organizatorul (sau poate secretarul principal?) al comușștilor mehedineni, aleargă prin Moldova după adevizuni, ba chiar și prin Basarabia, uneori mai departe, la Moscova — spun gurile rele — ca să se închine la stafia lui Lenin. Cică în capitala sovietică ar vrea să urmeze o facultate, dar nici măcar acolo nu poate intra la așa ceva cînd nu are toate facultățile sale mintale.

l-au sfătuit să rămînă totuși la București, fiindcă între această capitală și Havana deosebirile încep iarăși să se steargă.

● În sfîrșit, intrați într-un unghi mort (era să zicem sezon), senatorii noștri au găsit de cuviință că discutarea legii fondului funciar fără țărani e ca numirea unui riu fără ca acesta să mai aibă apă. Să dezbăți un articol și jumătate într-o zi, iată o performanță care bate toate recordurile parlamentare și planetare. Se poartă la noi! Curaj, băieți, pînă la toamna viitoare mai e timp, fiindcă aveți și alte probleme de rezolvat, fiindcă nu-i domeniul în care să nu ne demonstrați că sînteți niște eminente.

● Judecînd după cum se mișcă pe scenă, ai putea crede că-l o sirenă,

cumva, sînd prea aproape de Vatră (Românească) ființele acelea angelice s-au cam afumat?

● Partidul țiganilor are o mare admiratoare în Florentina Satmari. În noaptea de Anul Nou s-a arătat atîta țigănie în folclorul românesc, supravegheat de susnumita redactoare a Televiziunii, încît putem crede că F.S. a fost aleasă purtătoarea de cuvînt a preafericitului Bulibașa.

● Premierul Petre Roman nu crede că ar fi cineva capabil (deocamdată?) să-i urmeze la tron. Credem și noi la fel: cînd ești păzit de Ursu, după ce l-ai alungat pe Lupoi, numai Leul te mai poate cînti din loc — acela care se demonizează pe zi ce trece!

● Ori de cîte ori dorește să-și exprime admirația față de un creator

UNDE EȘTI DIAMANDA, DEPUTATA MEA?

În urmă cu șapte-opt ani, candida în alegeri o cucoană care se cheamă Diamanda Laudoni. Un nume la care m-am gândit mult. Un nume perfect. Pentru un cetățean care bătea zilnic bulevardul Ion Sulea și lucra în aceeași clădire cu ministri ai culturii cărora li se zicea Susănică Gidea și tovarășul Dulea, un astfel de nume reprezenta desăvârșirea. În sensul că și se înfișa în creier pentru vecie. Era ceva ce ținea de destin.

Cu toate acestea, o vreme l-am uitat.

Zilele trecute, în timp ce mă uitam ca timpitul la televizor cu speranța că se dă și o știre să-mi plătească așteptarea, iată că începe să cuvinte o doamnă Gogoasă. Cînd te cheamă Gogoasă, Spanac sau Roadoase e bine să te gîndești de două ori înainte de a leși să vorbești fără. Un personaj din Proust a înmuitat o „madlenă” în ceașca de ceai și din asta i s-a tras un roman de cîteva mii de pagini. Eu, din gogoasă-n biscuit și din cozonac în eciler am ajuns cu ideea la Diamanda. Îi citeam numele pe afișe, vedeam poza unei activiste solemne și trufase, auzeam că-i intimă cu „tovarășa”, cu un astfel de nume era logic să ai lipici la „tovarășa”, și nu încetam să mă crucesc. Numele te trimite cu gîndul la tabelul lui Mendeleev, la sporiții și străzi latino-americane, la drame din amor țigănesc, la procese chimice cu catalizatori, la proiecte militare secrete, la conspiratori și conjurații, la inele contrafăcute din alamă, la metale de pus în becuri — Zirconiu, Antoniu, Armoniu — și la piesele despre otrăvitoare celebre: Sarabanda Pomponiu, Groenlanda, Hormoniu, Malagamba Sifoniu. E un nume pe care poate să-l poarte cine vrea, cu condiția să nu-l mai vire și altora pe gît. N-am absolut nimic cu cucoana asta, atîta doar că, din nu știu ce motive, a dorit (sau a acceptat, ceea ce-i

aproape totuna) să se deputătească și să taie astfel calea intereselor unor oameni. Mulți, tare mulți au acceptat condiția de dop! Din cînd în cînd, vroia, nu vroia, cetățeanul era obligat să treacă pe la urne ca să bifeze numele unei femei cu cocul țanțos, umflat c-o chiflă (sau poate c-o gogoasă), genul acela de haiducă nefemele care-și trage pozele sub buric, cînd e-n lume, și ride cuvințios și ierarhic la glumele octoate ale stăpînilor.

Numele Diamandei — unde ești acum, deputata mea?! — mi-a reamintit nu atît seria groasă a unor Cioară, Paoste, Borilă ori Fercală cît universul evocat de ele: coltoane de case igrasioase, victuiri țirite, tot solul de ciuntiri și nepuțințe, simțăminte excrementoase, uri pe tot ce-i drept și înalt, punți intercumane strîmbe și pocite, teșturi, amenințări, strepezeli, fudulii neroale, avinturi de reptilă, lucruri care în somn sînt coșmar și-n trezire negură. Cum dracu îl adunau Ceaușești în jurul lor pe toți pedepsii prin nume, cum de a condus țara gloa- la asta cu suiet slinos ca spuma verde pe supa de oase stătute? Ce indemn îi centrifuga și-i scotea deasupra dintr-un norod eroic cu nume trase din cea mai curată creștinătate? Cum devine sfîntul diamant-diamandă și Suzana — cea castă — Susănică? Cum se îngăduiau între artiști tuti a-cesti Bulea, Dulea, Sulea și Crulea?

Poate că, doamnă, sinteți vreo m-gineră de treabă și diamandirea laudomcescului vostru nume a fost momentul suprarealist din viața unor părinți și mai de treabă. Dar cum ficcare siluire a firii trebuie pelepsită, plătiți măcar, prin rușinare, faptul că ați tropăit două legislaturi prin cugelul și memoria unui întreg cartier. Domnul fie cu tine, Diamando, că te strig și așa te iert!

TUDOR OCTAVIAN

— „Domnule procuror! Cum vă puteți imagina că am fost în stare să las douăzeci și șase de femei însărcinate, și toate cam în aceeași perioadă a anului?!”

Uitați-vă la mine și dumneavoastră, domnule judecător. Vă dați seama ce susțineți? Puneți-vă doar o secundă în situația unui bărbat silit, nenorocit, să achite douăzeci și șase de pensii alimentare și veți înțelege că acestuia — în speță, mie — nu-i rămîne decît să se spînzure. *Sa se spînzure*, domnule judecător și onorată instanță, lăsînd pe drumuri douăzeci și șase de suflete nevinovate!

anatomie și, pardon, ginecologie, mai dihai ca un mamoș.

Eu mă țineam de calendar, domnilor, mai rău decît călugării cei habotnici, măcar că din pricină diferite. Nu existea la mine să greșesc, și dac-o vedeam pe una că intirzie, gata — o excludeam din, pardon, harem, că așa le alintam eu.

Uitați-vă, domnule judecător, pe calendarul ăsta ortodox, creștin și democrat, uitați-vă ce scrie: Angelica, Lili, Gudrun — asta-i nemțoaică, rog să nu fiu încadrat la alt articol —, Ildico, Neli și așa mai departe etcetera etcetera, Pe zile, pe ore, pe grafic, domnilor

CALENDARUL

Nu, nu tîgăduiesc că am avut legături cu cele douăzeci și șase de reclamanțe. De avut am avut, dar sporadice, că știți cum sînt româncele noastre — speriate de bombe încă de pe vremea dictaturii cînd ele aveau plan de nou-născuți și noi — de însămișări.

Între noi fie vorba, și sper că nu va transpira mai departe, domnilor ziaristi ce ați venit să îmi sorbiți lacrimile, nici acu!, după revoluție, nu găsești anticoncepționale, capacele, steriletul și tot tacîm. Că la teorie ne mai pricepem și noi, ăstia care sîntem buni mai mult la practică, domnilor. Zău, domnule judecător și onorată instanță, dacă îi mai rămîne altceva de făcut decît să te, pardon, caștezi.

Vă dați seama că în acele timpuri de restricție, oricum ne-am fi comportat noi, barbații, trebuia să ne luăm o seamă de măsură. Că ajunsesem să știu

ziaristi. Cum aș fi putut s-o zbircesc? Douăzeci și șase de prunci diatr-un foc fără să mai punem la secoteală gemenii???

Cu plăcere, domnule judecător, mă bucur că sinteți colecționar și cunoscător, dar pe ăsta vă rog să nu-l colecționați, că l-am luat de la tarabă tocmai de pe Lipscani și oricum e probă la dosar. Pardon? Cum „din o mie opt sute nouăzeci”? Aoleu! Da' ce, exista țipar pe-atunci?! Ce copie după relicvă? Sint că turbez. Domnilor ziaristi, faceți un pic de liniște! Aoleu, așa e, domnule judecător: calendarul e din o mie opt sute nouăzeci și unu, fir-ar de ris cu tiparnița lor cu tot, că întoldeau-na am zis că, dacă există Dumnezeu, n-are nevoie de popimea asta tembelă, că ea le incurcă și tot noi plătim pensie alimentară!

TUDOR VASILIU

TĂIEREA MOȘULUI LA FESENIȘTI

Dimpreună cu neclintitu sîn adulatori, Frontul a împlinit, venerabilă vîrstă de un an. Prin aceasta nu dorim să insinuăm nimic, despre vregătură între vîrsta fizică și modul de comportament, în diverse ocazii. Toțerani fiind de felul nostru, vom folosi prilejul pentru a le ura anj mulți în continuare, dacă se poate mai bun decît cel scurs.

La tăierea de moș, totuși, nu vom participa. Din motive strict personale. Sî, dat fiind că despre Front s-a scris suficient (deși subiectul, din nefericire, e departe de-a fi epuizat), ne vom îndrepta atenția către fesenști. A-cestă larg răspîndită categorie a semnelor noștri poate fi împărțită în mai multe subspecii, pentru catalogarea cărora am folosit chestionare-tip, studii de psihologie sau psihiatrie, analize de caz, benzi audio sau video, rapoarte CIA, Mossad, KGB; rapoarte SRI n-am utilizat, procurarea lor dovedindu-se dificilă. Iată, în viziunea noastră, subspociile cele mai importante:

a). **Fesenistul comun.** (Nici o legătură cu cel de drept comun). În genere, pașnic, moderat în opinie, ba chiar, în ultimele luni, inclinat a nu mai crede chiar orice, fără să cercețeze. Fraza-cheie: las' că ajung ei și alții la cîrmă; atunci să-i vedem, ce le poate pielea. (Observație nu lipsită de bun simț, credem). La locul de muncă e în genere bine văzut, deși nu strălucește. Despre mineri n-are păreri tranșante sau, dacă le are, evită să le exprime. Cam după al șaselele pahar, devine și el curios să afle cine ne-a împușcat o mie de concețteni în Decembrie. A doua zi, în zori, e mahmur; nu mai vrea să afle nimic.

b). **Fesenistul pătimaș.** Rudă bună cu anusulmanii, sau cu galeria echipei

„Itapid”. Chiar dacă partidul său va retrograda în divizia C, îl va urma fără șovăială, pînă în pinzele albe sau în negrul abatajelor. Nu dă doi bani pe argumentația logică; nu simte, de altfel, nevoia să argumenteze sau să asculte argumentele altcuiva. (Nu poți lămuri un iraniam de bine că Ayatolahul a făcut sau a dres). Nu e, totuși, periculos. Nu devine agresiv decît pe cale bucală, exprimarea curentă fiind cea de stadion, agrementată cu fluierături și huidueli. Nu e violent, dar aplaudă violența confrăților mai energici. Minerii? Păi, fără ei, ce s-ar fi întimplat? (Ce s-a întimplat cu ei, cu-

Desen de TOPAN

noaștem). Teroriști? Libieni cu toții, domnule; știu din sursă sigură. Nu s-a putut face nimic, că-i lichida ăla pe-ai noștri, de-acolo.

c). **Fesenistul feroce.** Poate fi asemănat, mai curînd, cu galeria ochipei „Dinamo”. Adesea e chiar dinamovist, într-un fel sau altul. Al naibii de periculos, cînd raportul de forțe e cel puțin cinci la unu, în favoarea sa. La locul de muncă e evitat de colegi, adesea încă din vechiul regim. Conșins că minerii sînt singurii adevărați patrioți, alături de Eugen Barbu și Va-

din Tudor. Îi va ajuta și data viitoare. Ar bea sînge de opozant, unghur, student, evreu, intelectual ș.a.m.d. Ocaziile fiind rare, se mulțumește cu țuca bătrînă și „România Mare”. La sfîrșitul lui Decembrie '89 n-a prea fost văzut, sau cei care l-au văzut nu se grăbesc să recunoască. Despre victimele Revoluției are o singură replică: morții cu morții, viii cu Frontul. În rest, tot o singură opinie.

d) **Fesenistul femelă.** Subspecia cuprinde variate incregnături, de la gospodina aparent pașnică pînă la domnișoara pensionară sau tînăra cu frecvente insuccese în amor. Pînă spre 22 adora, în taină, pe Robert Redford. Acum adoră, fără a ascunde, pe alții. În mod normal, se exprimă mai mult sau mai puțin coerent; în grup compact zbiră, uncerei zgîrie. Habar n-are ce-i acela un dereglaj hormonal. Devine mai agresivă chiar decît subspecia c, dacă i se explică. Dacă nu-i măritată, visează un soț minei, brunet tare chiar după ce face duș. În rest, imprezizibilă; uneori, aprinde lumînări la Universitate.

Pentru subspecia a, o bine pusă la punct criză economică se va dovedi decisivă. Va redeveni aproapele nostru cumsecade, deși, pentru o vreme, ne îndoim că va simpatiza pe domni Rațiu sau Câmpeanu. Subspeciei d i s-ar putea recomanda un partener pe măsură, cu condiția să-l găsească și, după ce-l găsește, acela s-o suporte. În cazul b, greu de pronosticat. Probabil, va rămîne într-ale sale, așa cum în America există comuniști cotizanți, iar în cartierul Giulești suporteri ai „Sportului Studentesc”. Cit despre fesenistul feroce, acesta, în caz de eșec al Frontului, se va replia către formațiunea aflată la putere. Va rămîne la fel de agresiv, în slujba cui ren-

tează. ADRIAN SOCACIU

Un cintec de luptă

Vrem să mergem la război pentru sfînta libertate da; să nu se tragă-n noi cu cartușe-adevărate

Nu mai este de răbdat tot sîntem datori cu-o moarte totuși — nu imediat treaba-i complicată foarte

Nici s-aștepți minuni cerești dirdiind cu spaima-n vintre nici orbiș să te-mbulzești la asalt sperind că printre

picături te mai strekori Picăturile-s duium

Sintem totuși muritori N-ar fi cazul chiar acum căci acum

e de luptat Deci — să ne păstrăm în viață pentru ceasul mult visat s-aibă cin'să iasă-n față

cînd obrocul va sări în bucăți iar printre noi

unii poate n-or mai fi căci așa e la război

DAN DEȘLIU noiembrie 1989

ÎN ÎNTÎMPINAREA CONGRESULUI AL XV-LEI

Cuvîntarea tovarășului Ilie Roșeș, secretar general (-major, r.) al Partidului, la întîlnirea cu activul de bază; orientări, perspective, strategie și tacticile. Metode, pirghii, indicații, instrumente, proiecte, atmosferă, ș.a.m.d.

Doamnelor, domnilor, stîmăți concețâțeni, lubiți români, într-un cuvînt: Tovarăși,

Întîlnirea noastră se desfășoară într-un context deosebit de complex (ca de obicei) cînd, atît de plan intern (beirutizarea psiho-socială a nației), cît și extern (Golful și Rusia) au survenit — și survin neconținut — mutații de un dinamism nemaiîntîlnit în milenara istorie a partidului nostru. Avem de stabilit o nouă linie directoare, un stil nou de muncă în toate compartimentele, trebuie să rupem o tradiție de luptă, pentru a reinoda alta, vremelnic părăsită.

După cum, desigur, știți, ne aflăm într-o ilegalitate deplină legală, chiar dacă nelegiferată încă. Sîntem pretutindeni, pe cît de învinși, pe atîta de învingători, puțini, dar foarte mulți, dușmăniți, dar invocați cu nostalgie, la tot pasul, cu multe rînduri rărîte, dar îndesate, depozedați, dar atotbeneficiari. Un partid defunct, dar de o perfectă vitalitate, minuscul la rigoare, gigantic la o adică. Am încetat a fi o organizație: noi am devenit o stare de spirit, o categorie, un imperativ kantian, noi sîntem duhul sfînt plutînd deasupra apelor naționale (și să nu uităm sistemele de irigații, și în special Canalul). P.C.R. este detașamentul de avangardă al clasei muncitoare, iar clasa muncitoare (nu uitați ce avînt a căpătat Garda, odată cu penetrarea-n „Malaxa“!) continuă să fie forța cea mai înaintată a societății, însăși temelie electorală într-o țară în care intelectualitatea face cît negrul de sub

unghiile noastre, iar țărînimia este veșnic pe cale de dispariție.

Congresul XV va fi un eveniment crucial în istoria mișcării noastre, nu ca al XX-lea al P.C.U.S., nici precum al IX-lea al P.C.R., cît ca o sumă a tuturor congreselor noastre, de la creștinismul incipient al catacumbelor romane și pînă la vizitele prezidențiale românești la Pekin, în 1971 și Beijing, 1991.

Tovarăși, voi încerca să fiu scurt și precis. Intrăm într-o etapă cu specific aparte. Nimic nu pare să fie cum a fost, dar totul e mai rău. Și, cu cît mai rău se petrec lucrurile per ansamblu, cu atîta va fi mai bine pentru noi. Fiindcă forța noastră rezidă în falimentul general.

Să mă explic: am avut, din 1985 încoace, — mulți din cei de față cunosc lucrul acesta — mai multe întîlniri, între 4, 8 și 10 ochi, cu mult regretul martir al revoluției — unicul, din multe puncte de vedere — tovarășul

Nicolae Ceaușescu. Între multe sale calități (ctitor și călău genial, maestru al combinațiilor internaționale, campion al nombrilismului daco-getic mondial, etc.) el avea și câteva defecte, mici, dar mari, cel mai dificil dintre acestea fiind forța absolută a parantezei. Geniul lui vizionar vedea mult prea departe, în trecut și viitor, însă prezentul era, invariabil, cuprins între aceste două semicercuri, sau semiluni. I-am explicat, pe cît am fost în stare, două lucruri: scopul partidului nostru a fost și a rămas aneantizarea spiritului național, ceea ce include masificarea totală, decapitarea, tocirea, roadea, veștejirea, ruginirea, umilirea și spulberarea gîndirii, a blestemului dubitativ etno-istoric, stîrpirea pecinginii raționale, cu apetit moftologic european. Tovarășii noștri părinți, zeii și genitorii noștri din paradisul kremeninez, ne-au mandatat pentru a elimina din codul mental (dacă nu și genetic) românesc acest subiect, însă foarte periculos, germe: românismul, identitatea. Aceasta, pe de o parte.

Nu se poate spune că, în epoca Ceaușescu, nu s-a lucrat masiv și eficient în acest sens. Inutil să mai amintesc cît de sublim a știut tovarășul Ceaușescu să moștenească și să înzecească, pînă aproape de desăvîrșire, acest ideal originar. Numai că, aici, intervin cele două lucruri de care pomeneam: nu a slăbit șurubul la momentul oportun, într-o parte a carcasei și nu l-a strîns pînă la plesnire pe celălalt. Să mă explic: eu l-am rugat ca, odată deschise supapele gorbaciovismului, să lase poporului ceva circ și ceva piine. Cu un concurs de Miss, un campionat mondial de fotbal și ceva fițiele de rock la TV, cu unul două samizdate lăsate, sub control ferm, în câteva sute de exemplare, cu ceva S.R.L.-uri și portocale de Crăciun, cu ceva ness, alune, avorturi și alte ronțăieli, bravul nostru popor ar fi aplaudat pe mai departe, mult și bine. Dovada — azi! Dar, concomitent, trebuiau sufocate-n fașă toate tentativele de gîndire și acțiune liberă... Se putea merge — v. Albania, acum — inclusiv la simulacrul de pluripartism, că doar avem cadre suficiente pentru o mie de grupări perfect teleghidate. Adevărul este, tovarășii, că istoria a mers, de această dată, puțin mai repede decît s-a plănuit, tovarășul Ceaușescu a căzut victimă erorilor sale și multiplilor combinații menite, din start, a-i aduce Nobelul pentru pace, deși — ați văzut bine cine trebuia să-l ia. Însă noi, din greșeli învățăm, învățăm și iar învățăm, de la origini și pînă poimîine! Să lăsăm, așadar, trecutul, pentru că prezentul ne cheamă la acțiune hotărîită.

ACȚIUNI URGENTE

Tovarăși, faptul că am rămas, oficial, o mină de oameni, preponderent sexagenară, nu trebuie să ne descurajeze. Noi avem două palme, două palme, inutil să menționez, cuprinzătoare cît Piața Roșie și Piața Tian an Men, care-i stînga, care-i dreapta nu contează. Globul, îl vedeți, e o gloabă care va avea nevoie-n mileniul III de comunism, visul de aur al omenirii! Revoluția mondială, Trotsky, etc. Va veni și vremea visului lui Marx, comunismul în supradzvoltare, pentru că esticul poligonal, sumă de experiențe de export, își va transfera, fără îndoială minunatele-i roade în putreda grădină de inconștiențe a falsului rai industrializat. Marele imperiu vecin și frate mai mare trebuie ranforsat, terasamente de beton, șine de oțel, ca să țină piept pekinezilor și proprietarilor de El-Zorabi, inclusiv hai-ku-ului. Fonduri, cum știți, oferă vestul, cointerestat în afacere, cum a fost la 1917, la '39, ca și la '45, el se preface, numai, credul, acuma, dar cunoaște regula de aur a balanței: numai dualitatea, contradicția, naște progresul, dacă unu-i fără doi, de unde trei? Vedeți ce se nîmplă-n Golf și ce s-a declanșat în sfera C.A.E.R. Domnii i-au vrut liberi pe tovarășii, însă ritmic și în ani, sub

riguros control, însă tovarășii, superiori ca-ntotdeauna, au știut să le forțeze mina, șantajîndu-i cu pericolul etnic, cu năvala barbarizantă, inevitabilă oricărei recăpătări a drepturilor omului; acum, tovarășii devin domni, pîndind momentul istoric în care domnii vor deveni tovarășii!

Ca orice imperiu în curs de rîcolă, decadence și Spengler, cînd colonialismul nu mai este rentabil pentru colonizați, urmează federalizarea, revizuirea tratatelor teritoriale, autonomii oferite la cerere sau la ofertă și se-ncepe neocolonialismul: suveranitatea e una, petrolul și gazele-s altceva. Decentralizarea centralizată, nu și reciprocă. Locomotiva leninistă, trenul, merge înainte. Noi vom avea pe mai departe înalta onoare de a fi tampoanele atașate locomotivei, redevenind mirabilul grînar turistic al Balcanilor. Noi ținem veșnic aprinsă făclia octagenariatului brejnevian, avem de-a pururi întipărită-n suflete imaginea martirilor Beria și Iagoda, a genialului stalinist, care-a salvat Rusia prin sfîntul masacru, dictat de logica faptelor — singura căreia ne închinăm, fără șovăire, fără cruțare. Valul de innoiri cosmopolite al momentului (de altfel, nesemnificativ) e doar o etapă, o simplă, tranzitorie, tovarășie de drum. Noi știm că fericirea popoarelor noastre rămîne unitatea, că suprema siguranță o oferă frîul și oiștea și că, în virf de tot, mai mult de doi ochi atotvăzători — nu se poate. Dictatura luminată, blindată cu serviciile secrete și sprijinită de marea finanță internațională — iată viitorul omenirii!

Știu, am auzit că mulți dintre dvs. au moralul subrezit, că zarva noilor întîmplări românești din ultimul an riscă să asurzească unele timpane ale tampoanelor ce, cu cînstă și vrednicie, sîntem. Mofturi occidentale, tovarășii, forme fără fond, penibile încercări, eșuate din start, de a smînti acest popor al cumințeniei pămîntului, de a cenzura elanurile stahanoviste ale nației! Vremelnicii, desertăciune! Forța noastră e de nestăvilit, întii de toate pentru că operăm dinastic, pe decenii și secole. Noi am inventat de mult dinasticul socio-profesional, am programat ca fiii să devină exact ca părinții, doctorii — doctori, profesorii — profesorii, muncitorii — muncitorii, activiștii — activiști, etc. În prezent, în primele rînduri, dacă nu sîntem noi, sînt copiii noștri, iar ei vor face totul, atît pentru binele lor, cît și pentru că scopul nostru strategic: **totalitarismul democratic** să se împlinească.

Despre evenimentele din decembrie '89 nu avem de ce să vorbim prea mult. Și ele au reprezentat o etapă, necesară în revitalizarea rîndurilor și a politicii noastre generale. Am reușit să le dezamorșăm la vreme, sarcina noastră fiind de a conserva, de a păstra, de a sechestra, de a întîrzia prin frinare un proces pe care Tătucul l-a dorit fără doar și poate, dar pe care deadea Kriucikov știe să-l urmeze în trepte, sincopat sau fluent, ritmic, oricum, conform evoluției noastre firești. Dă, s-au făcut greșeli în decembrie '89, ca și-n alte decembrii ale istoriei, însă nu avem ce ne reproșa: marșarierul impus de noi a funcționat perfect, de atunci înainte. S-a transferat pe genocid politica a patru decenii, marile întelegeri mondiale au decretat tranziția fără sacrificiu de personal, etc. Abia acum, în ianuarie 1991, ne aflăm de-a binelea în ianuarie 1990. Abia acum se poate începe mersul firesc și tonic al revoltei noastre planificate. Pentru că, în conformitate cu specificul românesc, noi nu o revoluție de catifea plănuim-am, ci una de in, de bo-rangic, precum firul de paing despre care, atît de semnificativ, vorbea poetul național.

TOTALITARISMUL DEMOCRATIC

Dar, pentru a atinge scopul strategic — **totalitarismul democratic** — avem în față-ne o mulțime de orientări tactice. Prima schimbare privește stî-

lul de muncă. Tot ce-a fost imobilizat în munca noastră, trebuie să devină flexibilitate dură, elasticitate în fața fermității-n fond. Mai mult ductili, de cît casanți. Vom accepta așa-zisa economie de piață, dar prin control etatizat. Vom accepta drepturile omului dar printr-o supraveghere vizînd etarșeitatea. Vom accepta libertăți de exprimare, dar numai de la git în jos capul nației trebuie să rămînă pe umerii noștri. De aceea, în toate sectoarele de activitate, vom merge pe compententă, dar numai pînă la nivel directorial. Dacă derularea se va orienta p-

valoare individuală și pe inițială eficiență, în schimb decizia trebuie să rămînă incompetentă, frenatoare, pentru a demonstra ineficiența sistemului de import.

Concomitent, va fi urmărită forța noastră infailibilă: politica de cadru Cunoașteți că, la ora actuală, oameni noștri sînt angrenați peste tot, ei sînt guvernul, ei sînt opoziția, cel puțin în punctele esențiale. Fiii noștri au luat majoritatea bursei în străinătate, pe pîniera utedistă este ubicuă, am știu de ce-am investit la timp în vîrstărilor noastre atîta simulacru de civilizație apuseană. La ora de față, România e: miinile generației care-a făcut Canalul, avînd ca adjuncți generația Congresului al IX-lea și ca sfetnici de talia generația Congresului XX al P.C.U.S. Am luat măsuri, după cum ați văzut, pentru ca Ministerul de Interne să patroneze peste 40 de orfeii nate și nu 40 de azile de bătrîni, toc mai pentru a-și selecta, înrola și pregăti încă de la vîrsta preșcolară viitoarele cadre. Să înțelegem tovarășii: noi lucrăm încă de pe acum pentru anul 2000, de aceea trebuie să folosim prezentul exclusiv ca un laborator de combinații genetice.

Flexibilitate, spuneam, și mai ale asimilarea acelor arme care, pînă acum, au aparținut dușmanului. De exemplu, noi nu vom mai ataca literatură antitotalitară, de genul celui „1984“ orwellian, ci, din timp, ne vom inspira din ea. Vom menține, deci, atmosfera de război, starea de necesitate trebuie să plutească de-a pururi peste popoarele noastre, fiindcă prin ea se poate justifica orice. Vom cultiva dizidența controlată, pentru a o putea folosi ca pretext de suprimare a exceselor. Tot noi vom stabili natura și amploarea acestor excese, ca și metodele — rapide, ori lente — de suprîmare. Numărul agenților provocatori numărul specialiștilor în compromiterea acțiunilor de opoziție, numărul disolutilor, al spărgătorilor de grevă numărul diversunilor — toate vor crește, deoarece, pentru a avea ce să sufocăm — noi trebuie să ne fabricăm o gamă cît mai diversificată de esofaguri.

Vom crea reviste legionare în exil ca să se poată pretexa influența lor în interiorul țării. Vom infiltra redactori, manifest șovini și acut iredențiști în gazete maghiare, pentru a putea menține zbirliț statutul Transilvaniei. Vom dezvolta comerțul exterior ca anexă a Ministerului de Interne — deja 80% din cadre NE reprezintă.

O mare schimbare de accent: noi nu vom mai menține amorșate diverse focare, ci le vom crea și dezamorșă deopotrivă, fie prin minimalizare, fie prin tragerea spuței pe turtele noastre, fie prin articolul constituțional privind retragerea cetățeniei, ori pedeapsa jignirii sentimentelor naționale. Ceea ce se face acum este o dovadă de slăbiciune, specifică tranziției. De exemplu, pentru unii din liderii țării de azi, ar fi absolut firească dis-

AL PARTIDULUI COMUNIST ROMÂN

gerea din zbor a avionului monar-
 , însă viitorul ne va arăta că in-
 xibilitatea este un semn de senili-
 e. Noi vom practica pasul înapoi,
 idcă scopul nostru este saltul, noi
 n ști să absorbim, să lichidăm prin
 urgitare și malaxare. Să nu apară
 xarte incomodă? De ce? Ba să a-
 ă, dar: 1. La un preț enorm și 2.
 oțită de o atrocă campanie de deni-
 ire a autorului, etc. Sau: să vină,
 igur, regele, de ce nu, facem re-
 idum național, aranjăm să zică „da”
 mai 1,2 la sută, ieșim spălați în fața
 ăinătății și ne vedem de treburi.
 r acest lucru nu se va putea decît
 pă consolidarea pe veșnicie a struc-
 urilor noastre de putere. Răbdare,
 ă.

Am reușit, de altminteri, să compre-
 tem toate numele neconfortabile
 ntru noi, sau, dacă nu pe toate, ori-
 m am provocat alergia masei recep-
 ire față de orice poate însemna ade-
 r gol. Noi luptăm pentru adevăru-
 e umplute, nu pentru nuditate, se
 e cît de inutil-periculoasă a fost și
 e aceasta. Publicul știe, de acum,
 toată lumea minte, că fiecare om
 e prețul și dosarul lui, oricînd pu-
 cabil și falsificabil, adică exact cum
 a plănuit. Pentru că, încă o dată, noi
 ne ferim de minciună. Minciuna
 e adevărul nostru, iar poporul știe
 noi TREBUIE să mințim, deoarece
 facem înspre binele lui, de dragul
 ărării suveranității, independenței,
 ținutății și integrității teritoriale,
 leative imperios necesare. Noi vom
 ntinua să disprețuim din iubire po-
 rul român, care se vrea înșelat cu
 doare, cu condiția ca acest lucru să
 facă frumos, liniștit, artistic și su-
 rior-motivat. Știți deviza iernilor
 n '83-'87, „iubește-mă, dar nu mă
 zbrăca”. Ei bine, acum ea este: „nu
 ă iubi, dar îmbracă-mă!”

Bineînțeles că starea de acum, pră-
 dul general, ne convine și că nos-
 lgia B.O.B.-ului a căpătat dimensiuni
 dețene. Dar noi nu trebuie să ne
 ulțumim cu asta și nici cu faptul că
 S.N.-ul ne reprezintă cu vrednicie.
 ntru a fi vioi, ne trebuie combustibi-
 l, iar combustibilul știți de unde
 ne, dar și cu ce preț: adio sistem de
 ată CTS, deci trebuie dezvoltat con-
 l valutar. Aici se înregistrează lip-
 ri, minusuri și neajunsuri în activi-
 tea noastră. Pe scurt: noi trebuie să
 cem pentru partid ceea ce-a făcut
 ena Ceaușescu pentru garderoba
 rsonală. Un timp, pînă ne injectăm
 pte de ciment în toate fundațiile (fo-
 sesc termenul la propriu și la figu-
 it). Nu uitați, pregătim intrarea în
 ileniul III și va trebui să întehim
 ururile de reciclare pentru membrii
 ștri. E timpul să depășim volumul
 XX din „România pe drumul con-
 ruirii” și să asimilăm „Brave new
 orld” prin adecvarea imaginii de
 rolo cu „societatea multilateral dez-
 ltată”. Pentru noul limbaj, se va
 rma un grup de specialiști, obser-
 ați, fără indoială, că lexicul nostru
 a înnoit — „economie de piață”,
 rivatizare”, „implementare”, „inves-
 tori” și „resortisanți” — cuvinte, din
 ricire pentru noi, la fel de goale-n
 alități, dar provocatoare de fiori in-
 liți.

Îmi veți permite, în continuare, să
 ec de la problemele generale, la mai
 ulte chestiuni ridicate de unii dintre
 vs.

ALTE PROBLEME

Un număr de tovarăși și-au mani-
 estat o serie de nedumeriri, în zilele
 remergătoare adunării noastre. Am
 ă le iau de-a valma, așa cum stă bine
 istemului modern, de gândire totalitar-
 emocratică.

1. Dacă nu cumva tonul „României
 nari”, ziarul nostru de vîrf, este exa-
 erat citeodată. Nu vă faceți griji, to-
 arăși. Acest ziar este și el o etapă,
 este berbecele nostru pentru diverse
 orți, unde nu face, oficial, să batem.
 știți cum s-au folosit partidele, ca și
 amarila regală, de Garda de fier:
 perietoarea de ciori este lăsată-n lan
 ită vreme cît le trebuie semințelor
 ă încolțescă. Tov. Barbu va primi,
 tunc, alte însărcinări, dacă nu cum-
 ă, între timp, în cazul în care se va
 nstaura dictatura noastră la Moscova,

tov. Barbu va trebui să-l înlocuiască
 pe acest A. Pleșu de astăzi. În caz con-
 trar, se va monta altceva „unind
 „România mare” cu „Tricolorul” și
 „Națiunea”, ori, mai degrabă, îl vom
 trimite cu bursă de studii în străină-
 tate, fie tot prin Fundația Drăgan, fie,
 mai nou, prin Asociația România.

2. Dacă nu cumva opoziția a fost lă-
 sată în chip exagerat să existe. Aici,
 eu însumi am opinat, în iunie, că for-
 țele mineresti au dat dovadă de slă-
 biciune și că, în orice caz, trebuiau an-
 grenate și echipele de la „23 August”,
 „Vulcan”, „I.M.G.B.” și „Grivița ro-
 șie”. S-a făcut exces de umanitarism
 prost înțeles, atunci, dar serviciile
 noastre au pregătite multe alte vari-
 ante de înec. Vă informez numai des-
 pre măsura finală: montarea unor agi-
 tații armate în Ardeal, de unde in-
 staurarea stării de necesitate: toată
 opoziția va fi, atunci, obligată să-m-
 brace haina militară, nesupunerea duce
 la execuție, trec șase luni și-n șase
 luni se rezolvă totul. Nu vă faceți nici
 o grijă! Priviți și auziți persoana tov.
 Baltazar, cred că este o amenințare
 indevajuns de elocventă. De altfel, la
 adăpostul noțiunii de „rațiune de stat”
 s-au topit întotdeauna toate cele in-
 confortabile puterii.

3. Dacă aerul de libertate inspirat și
 expirat în 1990 nu amenință integrită-
 tea morală a membrilor noștri. E o
 marjă de risc provocator, este pentru
 ochii din afară, pînă ne recupăm po-
 zițiile, vechile aliniamente. Între timp,
 odată ce ne vom apăsa talpa ceva
 mai hotărît pe tubul de oxigen, insur-
 gența va fi îndemnată să părăsească
 țara, avem destule baze-n afară și lo-
 gistică modernă. Încă din acest an am
 aranjat o serie de canale pentru a
 scurgerea inteligenței (puberale, sau
 mature) spre Africa de Sud, ca și spre
 alte state, care au sau nu nevoie de
 masă electorală albă. Acest exod va
 trebui continuat, iar deviza „cui nu-
 i place — să plece!” va trebui să pă-
 trundă tot mai adînc în straturile so-
 cietății.

4. De ce s-a renunțat, am fost între-
 bat, la tactica simplă și îndelung veri-
 ficată ca eficientă, a debarcărilor de
 la putere. Tocmai pentru menținerea
 tensionării, atât de necesară nouă. Între
 timp, au fost lucrate toate formele
 de opoziție, infiltrate, divizate, într-
 aripate, sleite ori morcovite. În plus s-a
 așteptat și comunicatul american din

preajma lui 22 decembrie '91, care,
 cum bine știți, a acționat precum acel
 „ui are brazărs uiz ză romanian pi-
 pă” al ambasadorului libian, cu un
 an în urmă. Pentru stabilizare, e ne-
 voie de o destabilizare permanentă, la
 asta am artizanat, și noi, din umbră,
 și guvernul, la lumina zilei, vreme de
 12 luni, pregătindu-ne, acum, ca, fie
 prin Golf, fie prin Kremlin, să instă-
 lăm oapacele.

5. Dacă nu cumva „Gaudeamus”-ul
 va prelua „Actualitățile”. Vă spun
 simplu studiții cazul „Divertis”!

6. Unele semne de întrebare privind
 alimentația, haosul economic, etc. Da,
 sintem conștienți de acestea, dar a fost
 nevoie și este încă, de o asiduă muncă
 de lămurire cu masele electorale, cum
 că tot răul se datorează opoziției. Ați
 văzut, oamenii noștri au rezolvat cu
 ajutoarele, au rezolvat cu contul „Li-
 bertatea”, au înghițit ce era de înghi-
 țit de la așa-zis-fostul nostru partid,
 am compromis privatizarea, am vin-
 dut, transferat peste graniță oameni
 și mărfuri, etc., totul pentru a frîna
 vehiculul ce amenința s-o ia razna din
 proiectul inițial.

7. O problemă spinoasă este aceea
 a Securității. O parte din ea lucrează
 pentru americani, mi se sugerează. Ei

și? Parcă americanii pentru cine lu-
 crează?

8. Există păreri împărțite: de ce că-
 tre Franța și nu către Germania, de ce
 înspre Italia și Spania, și nu masiv
 către Statele Unite, etc. Recunosc aici
 istoria trenului național, o șină pari-
 ziană, cealaltă berlineză, cu toate că
 marile chestii au plecat de la Londra.
 Nu uitați, idealul nostru a pornit de
 la muncitorimea engleză, s-a fezandat
 în utopismul francez, s-a pus tehnic la
 punct de către nemți și a fost expor-
 tat, spre experimentare, la Răsărit. Fi-
 nalul de secol repetă începutul, e ine-
 vitabil. Însă realegera tovarășului
 Marchais este o altă șansă pentru noi,
 la fel ca prezența tov. Chițac la locul
 diplomatic al bătrînelui Ion Ghica. În
 rest, Coreea și Pekinul!

9. Dacă, ideologic, despărțirea stîng-
 a/dreapta mai este actuală. Nu mai
 este. Văd în sală multe capete albite
 de istorie. Ele știu, fără indoială, cum
 stînga noastră s-a fondat pe dreapta
 altora, pentru a o înghiți apoi, cu fulgi
 cu tot. Hitler a luat de la Stalin, Sta-
 lin de la Ohrana, noi de la toți. Nu,
 operabilă este acum, în lume, opoziția
 totalitarism-democrație. Noi am optat,
 spuneam, cu originalitate, ca întotdea-
 una în politica noastră, pentru formu-
 la însumatoare: totalitarismul demo-
 cratic. Scopul nostru e același cu cel
 din anii '30 și, mai ales '50: să turim
 fesul specific al acestui popor bizar,
 sau, mai corect, să tragem punți, să
 construim poduri pentru ca această
 insulă de latinitate să intre-n relație
 de peninsulă balcanică și de istm, sau
 chiar continent, slav. Sarcina comu-
 nismului a fost, aici, ca România să
 devină R.S.F.S. România și, pentru a-
 ceasta, nici un pod de flori nu va fi
 precupețit. Chiar dacă florile nu le
 vom mai lua de la Codlea, decît cu
 pașaport.

10. Multe nedumeriri cu cadrele. Am
 depus destule eforturi și cunoașteți cît
 de bine s-au implementat tovarășii
 noștri din activ la toate nivelurile pu-
 terii actuale, cum a devenit Consi-
 liul Național al pionierilor — Unicef,
 cum B.T.T.-ul s-a transformat în fir-
 me de turism, cum absolut nici o va-
 loare culturală fidelă nouă nu a rămas
 fără un post de conducere (ba, chiar,
 se poate spune că năvala evenimentele-
 lor de după decembrie '89 nouă ne-a
 dat cîștigul cel mare, financiar cel pu-
 țin). Dar, recunosc, mai avem proble-
 me cu tovarășii pensionați. Vom lua
 măsuri. Pe de o parte, preconizăm or-
 ganizații de cartier, ale foștilor vete-
 rani de partid, spre a contrabalansa
 mișcarea foștilor deținuți politici. Apoi,
 o serie de ziare vor trebui să readucă-n
 prim-plan multe din figurile luminoa-
 se ale partidului. Iată, de curînd, am
 văzut volumul de amintiri semnat de
 Mircea Radu Iacoban. O astfel de ini-
 țiativă poate să-i aibă ca subiecți pe
 tov. Tamara Dobrin, Dulea, Gădea,
 Găinușe și cîți alții. Să facem totul,
 spre a-i readuce-n atenția publicului,
 cît mai adecvat, spre a se vedea, o
 dată mai mult, impostura așa-zisilor
 intelectuali anticomuniști de astăzi!

11. De la sectorul organizatoric ni
 se semnalează problema patrimoniului
 P.C.R.. Răspundem: el este la locul
 lui, adică la ai noștri. Cît despre co-
 tizații, mai putem suporta cîțiva ani
 lipsa lor. Sugerez, însă, o operație
 ce-mi pare binevenită: în anume
 puncte, să se înceapă colectarea car-
 netelor P.C.R. O evidență strictă: cine
 și de ce-l predă, ca să știm pe cine
 contăm. Cine nu se prezintă, e consi-
 derat din oficiu, pe mai departe mem-
 bru al partidului. Înțelegeți strata-
 gema?

12. În privința bisericii. Știu că
 mulți dintre dvs., generația Livezeni,
 ca să zic așa, înțelegeți mai greu in-
 vazia întru vizibilitate a bisericii în
 viața noastră. Zic „vizibilitate”, pen-
 tru că biserica a fost un aliat prețios
 în ultimele decenii pentru noi. Și aici,
 ca în tot ce însemna ierarhie în so-
 cietatea românească, orice rang era
 sinonim (teoretic, dar, de multe ori,
 și practic) cu gradul din securitate,
 dacă nu în acte, oricum, în misiuni.
 Biserica a reprodus în mic, precum
 toate instituțiile țării, structurile Apa-
 ratului nostru, cu tot ce vrefi, de la
 informator, la general, cu Externe, In-
 terne, racolare, transmisiuni, etc. Ce
 se-ntimplă acum: un scop tactic al
 nostru este, acum, dez-ideologizarea.

Asta nu înseamnă deloc renunțarea la
 indoctrinare și la manevrarea psiholo-
 giei maselor, pentru că totalitarismul
 democratic se bazează pe cele mai noi
 cuceriri ale ingineriei sociale, știința
 timpului nostru. Or, noi, bruscind
 mentalul, golindu-l, sau operînd com-
 binații insolite, pregătindu-l pentru
 robotizarea absolută și nu pentru si-
 mulacru de mascaradă, de pînă acum,
 noi avem nevoie de acest lavaj reli-
 gios. El are un dublu scop: îndepăr-
 tează de idealul religios spiritele cu-
 rate, prin năvală inflaționistă, alienîndu-
 le o dată mai mult; și fanatizează
 pe nesimțite structurile apte de masi-
 ficare. Oferă un ritual, nu o nouă ideo-
 logie, propune un cadru coercitiv și
 unilateralizant, necesar oricărei peri-
 oade de tranziție. Repet, dez-ideologi-
 zarea e un concept de bază, ce va tre-
 bui dezbătut cu toată atenția la învâ-
 țămîntul de partid. Insuși acest con-
 cept va naște viitoarea ideologie. Din
 aceeași perspectivă, biserica slujește,
 alături de folclor, la astuparea golului
 creat de dispariția festivalului „Cin-
 tarea României” și nu doar prin refo-
 losirea integrală a acelei forțe de
 muncă. Hibridarea e un act necesar
 tranziției. Și, în paralel cu îndepărta-
 rea din țară a oricărei forme de o-
 poziție intelectuală sau politică, vom

exalta naționalismul de tip sămănăto-
 rist, lăsînd kitschul de artizanat să își
 desăvîrșească misiunea antinațională,
 împreună cu stimularea cosmopolitis-
 mului de duzină și aparentă.

13. Chestiunea țiganilor. Cunoaștem
 excesele, dar și aportul masiv al lor
 la supravegherea prin înfricoșare a
 populației. Ei sînt, și pentru noi, un
 fel de a doua armată, avînd și un rol
 esențial de curea de transmisie, cel
 puțin între forțele noastre staționate
 în Europa. Cît despre excese, ați vă-
 zut poziția noastră, exprimată de Al-
 ciblade: la o adică, îl dăm pe Anto-
 nescu jos din pod. Grăitor, nu?

PERSONALIZAREA BUTAFORCĂ

În final, dragi tovarăși, țîn să mai
 precizez un lucru: în locul anonimi-
 zării carnavalesci de pînă acum — spe-
 cifică „comunismului ceaușist”, cum
 bine sublinia tov. Baltazar — cînd fie-
 care om acționa dîndărătul măștii sale
 — noi vom impune personalizarea bu-
 taforică: lăsarea personalității să se
 manifeste cît mai plenar și cît mai vi-
 zibil, spre a-și etala toate resorturile
 mentale și politice, dar cumîlindu-i
 datele specifice în băncile de date, cu
 care v-am dotat. Nimic nu mai trebuie
 lăsat să zacă ascuns în creiere. Să lup-
 tăm pentru cunoașterea tuturor laten-
 țelor, tocmai pentru a ști, la momentul
 oportun, pe cine, cum și de ce să strîngem.

Să ne urăm succes și să sperăm că
 poporul nostru, călît în atîtea și atîtea
 încercări ale istoriei, va găsi resursele
 necesare pentru a se ridica la impe-
 rativele momentului. Imperative pe
 care nu le cunoaștem, în detalii, încă,
 dar care ni se vor ordona la timpul
 potrivit. Pînă atunci, să întîmpinăm
 cu noi și noi succese în muncă isto-
 ricul Congres al XV-lea al partidului
 nostru. (Aplauze eterne).

A imaginat (în silă) și a consemnat
 (cu oroare)

DAN C. MIHĂILESCU

HOROSCOPI „LUCIFER” - 1991

ION ILIESCU

— mercu tinăr —

In „Zodiacul chinezesc” este CALUL. Multilateral și plin de gust, CALUL lubeste teatrul, reunitiunile la nivel înalt, bătălia. Este vesel, iar acest fapt îl asigură un mare succes în influențarea maselor. Este mai talentat decât inteligent, mult mai viclean decât talentat. Bărbați celebri născuți în această zodie: Mao, Stalin, Lenin, Odișosul.

In „Horoscopul copacilor” este PLOPUL MERE. Misterios, plin de gânduri pe care nu reușește niciodată să și le ordoneze. Are simțul înăscut al consensului. E realmente melancolic, iubeste liniștea. Relații cu alții — numai cu zodia „de bine”.

ZODIA CUCUVELEI (19.02—20.03) — cei născuți în această zodie sînt sfiloși, incapabili de a se apăra singuri, chemindu-și în ajutor pe cei născuți în zodii prietene sau pe Valea Jiului. Îi place să-și pună în aplicare planurile mai mult noaptea sau dimineața în zorii. Cei născuți în această zodie au, nu rareori, două meserii, două căsnicii, două carnele de partid și două feluri de trai: unul știut de foarte puțini și altul bine ascuns, știut de toți. Vor suferi de dușmăni, trădări și deziluzii din partea falsilor prieteni, dar vor avea protecția persoanelor sus- și la est-puse.

PETRE ROMAN

n. — 22 iulie

In „Zodiacul chinezesc” este CINELE. Ciinele este un animal credincios, loial și îndatoritor stăpînului său. Foarte larg la bani, chelnuiește mult, mai ales făcînd pariuri pe care le pierde cu dezinvoltură. Poate deveni un excelent subinginer în domeniul hidraulicii. Relații cu alții: ciinele va fi mai fericit cu CALUL. Cu CALUL, va înfăptui lucruri mărețe. Va duce o viață liniștită și tihnită cu CALUL. La nevoie însă, cel care-l ajută cel mai mult este CALUL. Cu toate acestea este foarte receptiv la umorul și inteligența CALULUI. Alte relații nu-l in-

© ALEC MACRI 1991

teresează și sînt lipsite de importanță pentru el. Bărbați celebri: el este primul.

In „Horoscopul copacilor” este SEQUOIA (a nu se citi tendențios și defăimător). Mare, frumos, bine făcut. Genul după care femeile întorc capul pe stradă. El niciodată. De obicei se îmbracă cu dezinvoltură: nu-l prind: ținuta sport, puloverele pe gît și balcoanele.

ZODIA CANCERULUI (22.06—23.07) — la vîrste înaintate (cînd oricum nu mai contează) poate deveni chiar și un politician bun.

RADU CĂMPEANU

n. — 28 febr. 1924

In „Zodiacul chinezesc” este ȘOBOLANUL. La prima vedere, pare într-o continuă agitație internă. La a doua, nu mai pare nimic. Poate fi ușor păcălit de evenimentele în curs de desfășurare. De aceea păcălește, la rîndul său, tot ce se poate. Îi place societatea femeilor și se antrenează ușor. Personalități celebre: Clocciolina.

In „Horoscopul copacilor” este MOLIDUL (MOLIFTUL) — arbore rășinos din fam. pinaceelor, înalt pînă la 50 m, cu coroana piramidală, frunze aciculare și conuri care atîrnă (Picea abies).

ZODIA PESTILOR (19.02—20.03) — nici o legătură cu zvonurile care au circulat în ultima vreme la adresa domnului Cămpeanu privind deținerea monopolului asupra unor case de toleranță din Franța.

ION RAȚIU

n. — 6 iunie 1917

In „Zodiacul chinezesc” este ȘARPELE. În țările asiatice, ȘARPELE este prețuit pentru inteligența și spiritul său ascuțit. În România nu. De multe ori este filozof. Mai poate fi: șef de șantier, portar, macaragiu cu jumătate de normă, sculer-matrițec, primitor-distribuitoare, distribuitor-primitor. Își ajută toldecauna prietenii cu o vorbă bună. Niciodată cu hani. Relații cu alții: U.M.R.L. Paris; Mr. Doru Novacovici, B.P. 90, 94003 Creteil cedex, France / U.M.R.L. Filiala Germania; Dr. Alexandru Munteanu Lerchenstr. 26, 7401 Massenbachhausen. Tel. 07128/8797. Bărbați celebri: Aziz-totel Onassis, Bob Dylan, Margaret Thatcher.

In „Horoscopul copacilor” este CARPENUL — „Din păcate, CARPENUL nu este destul de atrăgător” (G. Călinescu, „Oglinda constelată”, p. 110).

ZODIA GEMENILOR (21.05—22.06) — cei născuți în această zodie sînt foarte dezinteresați și increzători. De aceea cad adesea victime ale escrocilor, ajungînd milionari. „Viața lor va fi schimbătoare, vor aduna bogății uneori din surse neașteptate și mai ales în a doua jumătate a vieții” (din ZODIA SCORPIEI — 21.10—21.11 —, G. Călinescu, „Oglinda constelată”, p. 113).

Prelucrare, adaptare, sare și piper după ziarul „Adevărul” din 29.12.90

ALEC MACRI

SPERIETOAREA POLITICĂ SAU MEMORIUL UNUI HOMOSEXUAL DE OCAZIE CĂTRE PROCURORUL REPUBLICII

Prin prezența declar că s de felu' meu localnic din calea Ferentarilor, unde mi-am și făcut vracu' vreo trei și da ani. Îmi zice Dulămea I. Rozmarin, măcar că nu știu că I-ul din mijloc are vro bază legală sau vro legătură cu mine, dar nu despre asta vreau io să vă spun acu, ei de alta. Acu vro doișpe ani, cam pe vremea sinistrilor cum aud că vine vorba da pă bună dreptate, fiind ucenic la școala profesorală „23 August”, mă pune dracu' de mă-nhăitez cu niște bagabonți și una, două, cad în păcat. Nu-i vorbă că fata n'a zis nici pis da' parcă ce legea ținea scooteală d'asta c'acu știm cu toții că era prohibelivă rău legea aia pă fond. Așa m-am trezit tuns zero și potcovit cu șapte ani da' pînăie plus că s-a dus dracului și toate lconomiile de le făcusem ca ucenic strungar aru' trei și tot restul de care vreau să vă spun. Ia Aiud unde ne-a dus prima oară, cum stam noi cinci violoniști da' ne uitam cu ochii-n tavanu' celului și omoram la căpușe și impresii da' boboci la Oxford, bagă capu'-ntr-o zi gardianu' da' zice: „Bă, care ești homosexual sau vrei să joci rolu' ăsta? Ieși în față!”. Toți, milc. Am mirosit imediat c'ar fi rost de vreo ușurare ceva ș'am și făcut repede un pas înainte. Că dacă știam tarăraia mă lipseam și lăsam să mi-o ia altu' nainte. Mă ia gardianul ăsta cu ei și mă bagă pe ușa comandantului. Cică: „L-am adus dom' comandant!”. ăsta mă sucește pă toate fețele din priviri. „Mă, tu ești homosexual?” face comandantul la mine. „Homo, să trăiți!” zic cu toate că habar n'aveam ce vrea să-nsemne asta că abia mai tîrziu m-am dumirit d'am înfîlnit chiar unu' d'ăsta adevăratu' da' am tăcut chitic să nu-mi fure pînea, ce mai. „Băiatule, uite care-i treaba, îl aud io că spune maioru”. În aripa vestică a-nchisorii avem o sumedenie da' deținuți politici, mă. Știi ce's ăia? „Cum nu?” sar to. „Unii care fluieră-n biserică!”. „Buuun! Bravo! Corect! Numa' că ăștia să-nmulțesc pe zi ce trece da' n-o să mai avem loc da' atîția politici. Parc' a dat strechea-n ei că toți vrea să să pună contra regimului. Și au și moralu' tare că nici cu cleștele nu le scoți untu'. Numa' frica ăstora ca tînc o au. Cum aud că le bagi un homosexual în celulă parcă ar auzi de teapa lui Tepeș! Imediat dau pă gură tot. E! mă, pricepi? Asta-i rostu' și norocu' tău, da' sperietoare politică, că ultimul' pricopsit cu meteahna asta tocmai s-a liberat”. Io am zis da, da' da' priceput nu pricepeam încă neam. „Bineînțeles mă, e vorba da' ăia da' care avem informații precise că nu sînt și ei la fel că n-o să le facem, ha, ha, tocmai noi o bucurie pă gratis!”. Rise da' i să zguduiră gradele și mă lăsă n plata gardianului. Da' dom

zi unu' ca ei venea-n fiecare dimineață să mă scoată din celulă. Zicea: „Rozmarine, la treabă!”. Da' treabă nu era cine știe ce. Dădeam mai înții un ocol în formă da' U pîn' ce intram în zona politicilor. Aici, ne aștepta un anchetator, aproape mereu altu', băieți subțiri da' ziceai că-s doctori. Cite unu' mai îmi strecură-n zeghe cit' un pachet da' țigări, așa da' la el, da' ce să zic nu, și gardianu' să făcea că nu vede și lipea ochiu' pă vizoru' celului. Noi, în spatele lui așteptam să dăschidă ușa. După ce-o dădea da' perete, mă-npingea și mă lăsă-n prag. Striga: „A venit homosexualul! Care ieși mă la spovedanie, ai? Hai, c'acu merge pă rînd cu voi și ăsta-i nou, mă, vă rupe, nu alta!”. Să-i fi văzut nenicule cum se schimbau la față, ceva da' groază ș'aud că era pînăre ei oameni mari, scriitori d'ăia și poiești. Da' fie că era slabi da' inger, fie că arătam io fioros și treaba asta îi speria în așa hal, că nu era zi să nu plice anchetatoru' cu cite unu' din fiecare celulă, fără nici o problemă. Că-ntr-un timp începusem să-mi zic: „Rozmarine, lasă-te mă! Dai da' unu' țifnos și hotărît să reziste și dai da' dracu! Te-ai ars! Să vedem pă un' scoți că-mașa atunci”. Da' n-a fost cazul. Nici la Aiud, nici la alte vro cinci închisori pă unde m-a dus ăștia ca pă urs tot în scopu' da' vi-l relatez. Da' acu' beleaua e că la liberare, ăștia mi-a dat drumu' cu tinicheaua asta rușinoasă da' coadă. S-a luat în serios rău da' tot și mi-a trecut pocnogu în foaia da' liberare s-o dau tocmai la forțele da' muncă. Barem itedentu' da' la ultima mititică nici n-a vrut să auză nimic la plecarea: „Tu ești mă ăla d'ai rupt curu' politicilor din șase pușcărilor?” zice el. „Io, să trăiți, nu-l chiar așa”. „Marș și cară-te!” zberlă la mine da' nu știam cum să ies mai repede ș'apoi cînd am citit în foaia aia arară, să cad jos, măcar că eram liber. Dăceia vin acu' cînd să poate ca să s' aibă fiecare dreptatea lui, să vă rog să m'ajutați cu vro anchetă ceva la îndreptarea biografiei mele ce-mi întunecă viața la locu' da' muncă, în familie și societate că ș'acuma neavastă-mea, face ce face și la vro supărare ceva îmi aruncă vorba aia grea: „Pedestrasule!” zice, micar că s-a lămurit da' mult și sînt și tată da' familie la cinci copii. Vă rog asta pen'că or mai fi scăpat mulți din politicii d'atunci ș'or fi și-n țara rămasi: nu numa' plecați da' afară care să spate cum a fost adăvărul că io numa' da' formă pășam pă anormali da' n rest nu le-am făcut nici un rău. Ba, poate-i-am și scăpat pă anii da' la chibriti unii mari și torturi de's numă ține arși și rebuși în drepturi. Dar pen' că io cer la fel și semnez.

Dulămea I. Rozmarin

pt. conf. IOAN VIȘTEA

Incepînd, cu acest număr, pornim motoarele „concursului infernal” promis de atîta vreme, jurînd cu mina pe „Versetele satanice” că criteriile publicării sînt numai și numai ale valorii. Îi anunțăm pe cititorii noștri că, pe lingă un juriu competent, ei înșiși pot judeca valoarea producțiilor publicate în concurs, prin acordarea de note, însoțite de cuponul pe care trebuie să-l completeze și să-l trimită pe adresa redacției.

Urîm succes deplin lucrărilor!

TALON	Prenumele	Vîrsta
Numele	Materialul	Nota
Profesia		

PE PLAN MONDIAL, UNANIMĂ APRECIERE A POLITICII FRONTULUI SALVĂRII NAȚIONALE, PERSONAL A PREȘEDINTELUI ION ILIESCU, DE REINSTAURARE A STRUCTURILOR COMUNISTE, A MARXISMULUI ȘI LENINISMULUI, VIITORUL LUMINOS AL OMENIRII!

● Corespondenții noștri speciali la Havana, Tirana, Moscova, Beijing și mai ales Phenian, transmit. ●

HAVANA:

„Ghirlande și banane“

Agencia de presă **Bananarama** cu sediul în Havana transmite că un purtător de cuvânt și pistol al președintelui Fidel a exprimat, într-o conferință de presă televizată cu circuit închis, anumite sentimente de stimă și prețuire față de politica externă a țării noastre. Cercuri și cerulețe ale finaliei diplomației carabe sînt de părere, se pare, că tot ceea ce se întreprinde în România pentru stabilitatea inamovibilă a structurilor democrat-polițienești, precum și recentele dotări cu armament destinat luptelor de stradă cu elementele intelectuale destabilizatoare, reprezintă pași fermi pe calea propășirii unei politici juste, de forță.

Agencia citată citează la rîndul ei surse obscure de cel mai înalt nivel care afirmă că nu este imposibilă o înfrățire a celor două țări și popoare în folosul cauzei scutierilor, bastonierilor și altor categorii de oameni ai muncii de lămurire.

În acest context au fost menționate numele președintelui Iliescu și al premierului Roman împreună cu aprecieri deosebite pentru spaniola celui de-al doilea și anti-americană primului. Ei reprezintă, în măsura în care în 1991 își vor clarifica și mai ferm poziția de stînga, o cheazășie a bunelor raporturi începute prin fructuoasele vizite ale regretatului tov. secretar general al p.c.r.

Drept urmare, s-a hotărît trimiterea către România a unui important ajutor umanitar constînd din ghirlande, banane și rom — cu vechime de 5 și 7 ani —, de care vor beneficia largi pături ale handicapaților din țara noastră, prin desfacerea lor în bufe-turile comisiilor parlamentare cu sediul în Casa Poporului. Poporul cuban dorește, prin agenția sa de presă, noi și noi succese pe calea construirii socialismului tuturor fesenistilor români prieteni.

BEIJING:

„Fericită soluție“

Din Beijing corespondentul nostru Nui Sa Lam relatează:

„Aici, în capitala Chinei comuniste, vizita președintelui Iliescu, ultim militant al socialismului european, reprezentant de frunte al comunismului și cu distinsse antecedente, este așteptată cu viu interes. Poziția sa de tole-

ranță față de reînființarea partidului comunist este considerată de către observatorii politici drept o fericită soluție de reimplantare a seminței comunismului pe solul pustiit al Europei de est.

Cotidienele **Soy-A** și **Bu-Lan** înseamnă în coloanele lor ample fragmente din cuvîntările șefului statului român care dovedesc, fără putință de tăgadă, adevărul că la idealurile cele mai înalte ale socialismului și comunismului, cauza dreaptă a luptei națiunii feseniste române. Astfel sînt reproduse citate din discursurile de pe 23 martie (în care înfierează manifestările din Piața Universității) și 15 iunie (mulțumirile fierbinți adresate minerilor). De asemenea cotidienele citate reproduc fotografiile elocvente ale

atitudinii juste, fără echivoc, a primului ministru român la Alba Iulia pe 1 decembrie 1990.

În China personalitatea liderilor români, concepțiile lor consonante, cu operele de căpătîi ale lui Mao Tzedun, sînt cunoscute și apreciate. S-a preconizat un schimb de experiență între forțele de ordine române care au dat dovadă de vigilență și eroism în Piața Universității și trupele chineze care au acționat în Piața Tien An Men. Cu acest prilej vor fi inițiate și o serie de cursuri, completate cu ședințe de tragere. Din partea română a fost desemnat dl. gen. Cheler, binecunoscut pînă în China pentru declarațiile sale deosebit de îndrăznețe.

La manevre și manipulari va participa ca invitat și tov. Ilie Verdeț, cunoscut de mult părții chineze, precum și tov. Ion Gh. Maurer care a mai fost în țara zidului în 1971 însoțindu-l pe vizionarul N. C.

Exprimîndu-și regretul că atunci, în 1971, au avut loc divergențe între tovarășii N. C. și I. I., partea chineză speră într-o reconciliere post-mortem a pozițiilor, cu ocazia actualii vizite.

TIRANA:

„Un început promițător“

Într-o mare adunare populară, prilejuită de începutul noii campanii electorale în Albania, vice-secundul ministru al guvernului acestei țări a îndemnat electoratul albanez să ia exemplu de la cel român, în sensul votării aproape unanime a vechilor structuri, a căror viabilitate s-a dovedit neîntrerupt pe parcursul a 45 de ani. Vorbitorul a subliniat că președintele Iliescu și guvernul fesenist dau o bună pildă balcanică de tratare fără menajamente a opoziției parlamentare și extraparlamentare, lucru pe care și albanezii trebuie să-l întreprindă dacă dorește perpetuarea stăruirii de lucruri care a adus atîtea bucurii acestei mici țări europene.

Tot la Tirana s-au desfășurat mai multe acțiuni publice în cadrul cărora reprezentanții de partid și de stat au insistat asupra stringerii relațiilor cu România în folosul ambelor mă-

ciuci și topoare, pentru triumful global al cauzei socialismului în Balcani, Europa și lume. Numai învățînd din experiența frontului român, — au subliniat vorbitorii — Albania va putea să-și mențină nealterate cuceririle comuniste din ultimele decenii, poziția glorioasă de prim stat european (în ordine inversă) și gloria celor mai bine organizate pușcării din această zonă a Europei.

Mai multe cercuri politice albaneze au solicitat ca, în cazul în care nu se va putea altfel, organul legislativ al țării să poarte în viitor numele de **consiliu provizoriu de uniune națională**, date fiind rezultatele notabile în direcția implantării definitive a stalinismului obținute în acest fel, sub această denumire, în România, nu vecină dar prietenă.

Avînd în vedere că actualmente se dă o luptă acerbă între România și Albania pentru ocuparea unui loc în virful ierarhiei inversate europene în ceea ce privește drepturile omului și economia de piață, guvernul acestei țări a propus ca, indiferent de rezultate, cele două guverne frățești să-și împartă locul frunții frățești, întrucît este evident că nici un alt stat nu le poate, deocamdată, concura cu succes pînă în anul 2020.

MOSCOVA:

„Consens deplin“

Presa sovietică pravoslavnică consemnează cu deosebită bucurie pozițiile și tranzițiile liderilor de la București. Astfel, într-un editorial pe 20 de coloane, ziarul **Pravda** este de părere că între președinții Gorbaciov și Iliescu s-a realizat, cităm, „un consens deplin în chestiunea RSS Moldova“.

De asemenea, publicația săptămînală de politică externă **Zavda** înseamnă săptămînal și note despre lupta dreaptă a FSN împotriva minorității parlamentare și a altor minorități. Este subliniat și aportul altor partide: democrat al muncii, de uniune națională, democrat agrar, la menținerea comunismului în România. Este remarcată originalitatea concepției actuale a conducătorilor politici bucureșteni, care au trecut de la comunismul cu partid unic la comunismul cu mai multe partide, unice în felul lor, exercitînd astfel o presiune constantă și ducînd rola conducător, pe bucățele, în zonele geografice și sociale cele mai îndepărtate.

Aceleași publicații își exprimă speranța că în curînd, pe soclul vacant din piața adevărului (fosta piață a scintei), va fi instalată o nouă statuie. Se pare că va fi un dar din partea unei uzine de armament din Magnitogorsk care pregătește, din deșeuri metalice recuperabile, o statuie a genialului generalissimo Iosif Visarionovici. Statuia va fi donată probabil cu ocazia aniversării unui an de la mărețele evenimente din 14 iunie și va împodobi capitala română pînă la următoarea revoluție anticomunistă. În ceea ce privește data acesteia, comentarii politici sovietici o apreciază, în funcție de producția actuală de soia a României, pentru anul 2026.

Într-un scurt comentariu din pagina 45 a cotidianului citat se mai spune: „hotărîrea vădită a României, prin conducătorii ei, de a restaura comunismul, face din această țară un partener de nădejde în sensul livrării către noi a alimentelor, în conformitate cu bunele tradiții în acest sens“.

PHENIAN:

„O liniște suverană“

Prin telefon de la corespondentul nostru, Gh. Bulbuc:

„Mă aflu la Phenian, într-o dimineață liniștită din țara dimineților liniștite. Acum, aici, totul este perfect liniștit așa cum ne-am dori să fie și pe meleagurile noastre mioritice. Poporul coreean prieten merge în liniște, în coloane impresionante, la muncă. Tinerele poartă ramuri albe de ciros înflorit pe care, ajunse la locul de muncă, le oferă șefilor de secții și secretarilor de partid.

Sînt profund impresionat de atmosfera care domnește în universitățile din Phenian și din piețele existente în fața acestor universități. Studenții, tunși scurt, în uniformele lor, încearcă să pătrundă cît mai repede tainele ingineriei, medicinei și ideologiei ciuce. Iată o modalitate, mă refer la tunsoare și uniformă, pe care și ministrul învățămîntului de la noi ar putea s-o aplice pentru stimularea studenților.

În fabricile și uzinele Phenianului pe care le-am vizitat, liniștea și ordinea sînt perfecte, de invidiat. Se muncește continuu, în veselie, într-o veselie, cu excepția unor scurte pauze consacrate lecturii cu voce tare a articolelor politice din cotidianul nord-coreean. Nu-mi dau seama de denumirea lui, fiind scrisă cu hieroglifice, dar, în orice caz, în această minunată țară apare un singur cotidian ceea ce mărește senzația de liniște. Din câte am aflat, numele lui s-ar traduce chiar prin „Dimineața“. Mai apare și un săptămînal, scris tot cu hieroglifice, intitulat „Democrație“. Și într-adevăr aici domnește o democrație a liniștii, consensului și concordiei, un climat perfect natural.

Oamenii cu care am vorbit, cît am putut vorbi, mi-au dat să înțeleg prin semne și surisuri repetate că apreciază România și în mod deosebit pe președintele ei, tov. I. Iliescu (la ei nu există noțiunea de domn). Ei sînt convinși că tov. Iliescu și tov. Roman (repet că nu există noțiunea de domn) sînt niște adevărați tovarășii Kim ai Balcanilor și că, în curînd, prin voia soartei (la ei nu există noțiunea de Dumnezeu), vor aduce la noi liniștea suverană de aici, din Coreea de Nord. Așa să-i ajute soarta! (aici nu se folosesc noțiunile de Dumnezeu și Lucifer).“

VERDE(t) DE BUCUREȘTI

După niște sărbători atât de liberalizate, cu alianțe clice, vinători regale și magazine carnivore, cei mai mulți am devenit vegetarieni; singura șansă de a supraviețui, cind alimentarele-s pline doar de spanac și fasole verde (păstăi) din vremea Odiosului. Deplasarea spre verde se descoperă și-n bucătării, apelind la Verde de Paris, pentru a întimpla cum se cuvine opoziția destabilizatoare. Ca în orice pluralism, fie el și gastronomic. Ne mai rămăsese neacoperită strada, așa că, trăgind cu ochiul la sora noastră mai mare, Verdului de Paris i-am găsit un corespondent authton: VERDE(t) de București, creație sută la sută a versiunii noastre. Deși omul care i-a dat numele a activat pe extrema stîngă și mai nimerit ar fi fost să i se spună Roșet, Verdeț nu mai derutează pe nimeni, fiindcă, de-ar fi jucat pe extrema dreaptă, n-ar fi greșit prea mult, de vreme ce aceste extreme au avut dintotdeauna puncte comune: de acțiune și contact. Soluția nou creată — aruncată și ca praf în ochii naivilor — a căpătat rapid o recunoaștere națională. Trecutul roșu al lui Verdeț, anunțat fățiș de însuși eroul cu pricina, a dat apă la moară băieților care erau plătiți să apere noile valori. Cea mai înaltă: Ion Iliescu. În vreme ce Verdeț i-a cîntat în strună Alula, I. I. și-a cîștigat piinea cu mult amar, și n-a reușit să ajungă nici măcar secretar al C.C. (!) sau vreun „Prim“ de județ (!), fie chiar și la Iași. Același I. I. n-a avut niciodată fericirea să fie sechestrat în mină citeva zile, atenție de care s-a bucurat Verdeț, fiindcă a fost de-ajuns să zică: „Lăsați minerii să vină la mine!“ și puhoaiete l-au ascultat. Peste Capitală întunericul se lăsa și ortacii lumina au făcut. Trebuia salvat, doar, un mare academician, cu o cetățenie în afara granițelor noastre (Rusă? Chineză?) care nu mai știe ce-i acela apelativul de tovarăș, fiindcă a coborît dintr-o dinastie de domni (țari? sultani?), iar în bastonul său au fost aduși, din China, viermii de mătase ai Europei. Tovarășul, pardon, camaradul său de cominterese, Deng Siao-Ping-Pong-ul nostru, Silviu Bručan, avea nevoie de protecție, că și el acordă asistență (gratuită oare?) la nevole. Cum se mai dă cite un șah guvernului, cum apar în față pionii sau intră la bătaie vreun nebun. Și, bineînțeles, iarăși se aruncă vina pe moștenirea lăsată, și iarăși se arată colțul roșu unde pîndește Verdeț, și uite-așa, cu o gogoasă, cu o piele de miel, sperlem lupul, iar dacă acesta nu se potolește, îl amenințăm cu Ursu. Eventual cu „salăți“ din grădina lui, acolo unde paznicii se uită cu jing la trupele reunite ale lui Don Pedro, într-o altă grădină, care și ea, la rindu-i, e supravegheată de campionul nostru absolut la pistol viteză, Dan Iosif. Mai sus, pe estrada fesene-ului se dă în comedii Claudiu Iordache, făcîndu-i concurență lui Gelu Voican Voiculescu, care se dă în stămbi, schimbîndu-și ca pe batiste bărbile. Pune una la Severin și se pregătește deja Roman s-o infieze pe cealaltă. Cum le lansează Măria-Sa, mai greu să-i faci concurență. Doar constănțeanul Gheorghe Dumitrașcu i-ar mai putea ține piept, cu obrazul său multilateral tasat, dar nu-i întotdeauna invitat să-și exprime tezele destabilizării noastre, fie prin canalele Begăii, fie prin canalele televiziunii lui Ciufulici. Cîinii latră, caravana, impotmolită, se tirăște totuși, căci există mereu cite o soluție pentru a mai înainta puțin, ca aceasta de ultimă oră, VERDE(t) de BUCUREȘTI, garantată o vreme, patentată de guvern, mai puțin toxică decît altele, spre exemplu, cele pregătite pe bază de trandafiri care, cu cit se învechesc, cu atît devin mai nocive.

MARIUS TUPAN

PORTOCALA DE TEL AVIV

● Aflăm cu adîncă emoție că în topul partenerilor economici ai țării noastre, pe locul întii se află Israelul și că, din cele paisprezece (unii, mai hapsini, vorbesc de șaisprezece vapoare, aflate în portul Constanța cu citrice, din care s-a hrănit poporul român în timpul sărbătorilor de iarnă, patru ar fi de origine evreiască, origine care atestă continuitatea poporului nostru pe teritoriul carpato-danubiano-pontic (!).

Si noi, care credeam că proiectata vizită a ministrului de externe în Siria și Iordania ar putea lămuri definitiv tehnologia plantării portocalului în gura poporului! Aiurea!

NEDUMERIRE LA HÎRLĂU

● În virtutea drepului la replică al telespectatorului român, adresăm conducerii Te-

leviziunii Române următoarea întrebare:

Ce s-a întimplat în noaptea de Revelion cu cele două crainice care, după citeva ciripituri vesele datorate, firesc, împrejurărilor și sticlei de sampanie pe care au des-tupat-o în vîzurl și saliva tuturor, desi erau însărcinate să ne călăuzească prin hățișurile programului, au dispărut definitiv în ceată, precum binecunoscutul natrușed, telespectatorul român, din Hîrlău, de pildă, neștiind nici pînă în ziua de azi dacă programul s-a terminat sau nu, căci n-a avut cine să-i spună?!

În funcție de răspunsul ne care-l vom primi, ne rezervăm dreptul de a pune și alte întrebări referitoare la programul de Revelion (rădat de Televiziunea Română).

GOLFUL LINIȘTII NOASTRE

● Așteptăm cu interes data de 15 ianuarie, cînd se va și cu precizie dacă în Golf va fi sau nu va fi război, din

simpul motiv că acesta ar fi ultimul impediment care ar sta în fața desăvîrșirii bunăstării poporului român.

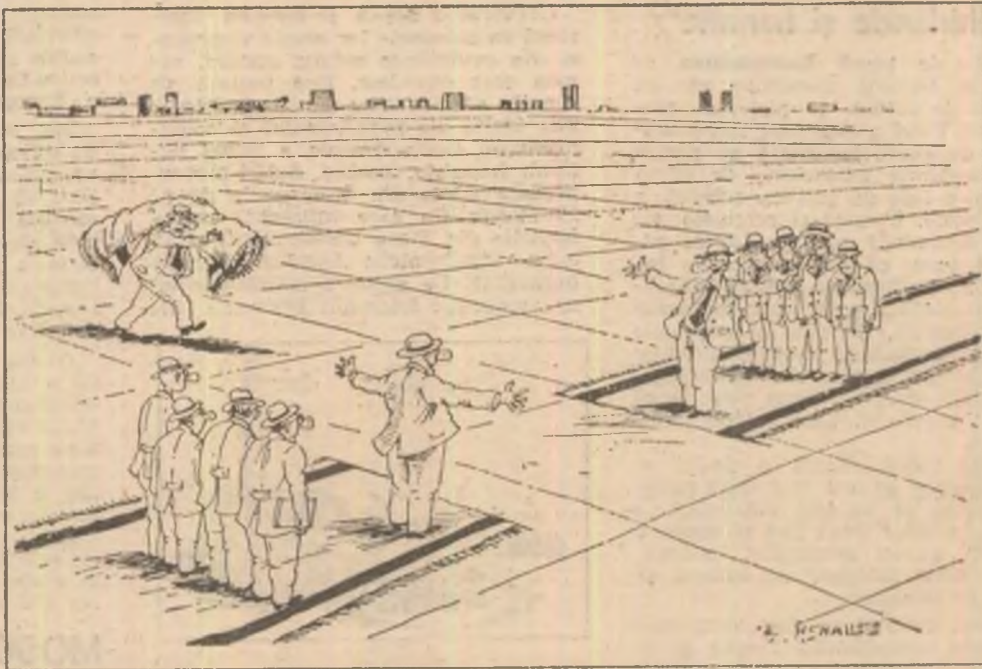
Președintele țării noastre, dl. Ion Iliescu, anunțase în luna decembrie a anului trecut, că cele trei cauze care ar împiedica abundenta să se instaureze definitiv pe pămîntul patriei noastre ar fi, în ordine: seceta, grevele și situația din Golf.

Cu seceta s-a rezolvat, pospaiul de zăpadă și ploile survenite la momentul oportun, precum și apropiata dare în vileag a legii fondului funciar, dînd asigurări ferme despre o recoltă mai mare decît cele din vremurile bune ale lui Ceausescu.

Grevele au fost dezamorsate și ele, aprovizionarea cu bucate de Anul Nou făcîndu-se judicios în întreprinderi prin bunele oficii ale sindicatelor care, în felul acesta (și nu numai!), au renunțat la „revindicări“.

Asadar nu mai rămîne decît Golful!...

FLORIN TOMA

IN AȘTEPTAREA COVORULUI ZBURĂTOR...

Vocea patriotului națională răspunde cititorilor

■ Coriolan Moache zis Republicanu (Pătirlagele de Jos) protestează energic în contra regelui Mihai ce și-a luat nedemna permisiune de a veni în România suverană, pentru ca să confişte Palatul Cotroceni, actualmente reședința oficială a d-lui preșident Ion Iliescu, omul sfînt care a scris cea mai glorioasă pagină a liberalismului evropean. Vom transmite protestul pe adresa organului competente, adică gazeta patriotică România Mare.

■ Omul de bine Aristide Bărzol, București, str. Frumușica nr. 5, ne vestește telegrafic cum că a luat ființă „Liga soamatorilor din România“. Numita ligă îl are preșident pe bardul național V.C. Tudor și își propune reeditarea celor zece cărți scrise de iluzionistul națiunii, simpaticul Iozefini precum și reinstalarea acestuia pe tronul circului, după revoluție destabilizat de o bandă criminală pusă în slujba opoziției tiranice. Dorim succes deplin ligii ieșite din scutece brodate cu trandafirași.

■ Doi frați din Huedin (semnează cu pseudonimele Romul și Remul) ne

încunoștințează că s-au hotărîtără a se înscrie în Uniunea liberală, condusă de emininkele domn I.I. Brătianu, adevărat rromân care, spre deosebire de nedemnul Radu Câmpeanu, la Paris a mîncat salam cu soia. Felicităm pseudonimele Romul și Remul.

■ Dl. Ionică Perjoiu, republican convins, urbea Slobozia, mulțumește televiziunii noastre independente care în sfînta zi de 30 dechembrie a arătat poporului filmul documentar despre abdicarea regelui Mihai. Dl. Perjoiu regretă mult că nu l-au arătatără și pe dînsul care atunci a dansat hora după ce tovarășii i-au scos salopeta îmbrăcîndu-l iute în uniformă de ofițer pentru ca să vază că și armia se bucură de nașterea Republicii Populare Române.

■ Cicerone Bumbea din breasla bărbierească, Ploiești, ne roagă de intervenție pe lîngă guvernul de emanație să ridice în orașul fost cindva podgorian, o statuă a căpitanului martir Candiano Popescu care a întemeiat prima republică românească originală. Domnule Cicerone Bumbea, scrieți

Fundația „România Mare“, cei de acolo au multe și frumoase inițiative patriotice intrucit sunt puși de lei.

■ O fostă salariată gazeta Sportul Popular (care ține să rămînă anonimă) ne scrie cu sfîșietoare tristețe că la 30 dechembrie 1990 dl. Emanoil Valeriu în timp ce îl lua important interviu singurului nostru politolog (căci altul nu avem) Silviu Bručan, a stat cu spatele la telespectatori arătîndu-și astfel chelia. Și nouă ne pare peste se poate de rău că nu am pututură să revedem chipul spiritualizat al genialului ziarist și inegalabil stabilizator Emanoil Valeriu.

■ Corespondentele nostru, special deplasat Buzău ca să asiste la revelionul organizat de „Liga fecioarelor“ în onoarea distinsului senatore Gelu Voican Voiculescu, ne transmite telegrafic că fiul națiunii suverane mai sus numit n-a apărut în urbe, acesta fiind ocupat cu organizarea pazei la aeroport Otopeni contra posibilei reveniri a regelui Mihai în țară. Cică viitoarele mume au plîns îngrozitor dar pînă la urmă ele și-au dat seama să favoritul lor trebuie să stea cu arma la picior. Mai mult, aflînd ele dintr-un interviu că dînsului îi place mămăliga, s-au decis să-i trimeată trei saci făină mălai a-nfîla. Nobila lor hotărîre a fost subliniată prin discursuri însufle-

țitoare ținute de dl. prefect, de reprezentantul pompierilor și al bisericii purificată de securiști. Un vivat pentru „Liga fecioarelor“ din Buzăul fesenlist!

■ Un grup de membri „Vatra românească“ ne scrie din Tg. Mureș că de Anul nou eroicul lor șef Radu Ciotea nu a băut nici pepsi, nici șampanie, nici apă potabilă. Mișeli de unguri au otrăvitără totul. Pînă cînd asemenea mirșăvii, se întrebă grupul. Cică au luatără legătura cu S.R.I., dar reprezentanții liniștii noastre n-au constatat otravă în nici un lichid, ceea ce e, cică, falș. Părerea noastră este că numai o comisie parlamentară condusă de dl. I.V. Săndulescu poate stabili adevărul. Sigur știm că noi, cei din București, de Anul nou am băut virtos și nu ni s-a întimplat nimic rău. Trăiască domnul martir Ciotea și ai lui, fără de care am fi pierdut Ardealul!

■ Dl. Gh. Dumitrașcu, senator de Constanța și reputat discipol al dascălului Marius Chicoș Rostogan, mulțumește prin intermediul nostru tuturor celor care de Anul nou l-au felicitat pentru sublimelme lecții de istorie ce le ține la tribuna poporului scăpat de sclavie.

RICĂ VENTURIANO, student în drept și publicist

LUCIFER — supliment al revistei „Lucafărul“
Director: LAURENȚIU ULICI ■ Redactor șef: MARIUS TUPAN ■